

Sygn. akt IV K 153/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie IV Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Kowalczyk

Protokolant: Agnieszka Kurzawska

Przy udziale Prokuratora: Macieja Młynarczyka

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu: 31.01.2017r.

sprawy: **B. N. V.**

syna V. Tai i T. C.

ur. (...) w N. D. w W.

oskarżonego o to, że:

W dniu 23 lutego 2010 r. w W. na terenie magazynów (...) przy ul. (...) posiadał środki odurzające w postaci amfetaminy o wadze 0,81 grama netto.

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

orzeka:

I. Oskarżonego **B. N. V.** w ramach zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 23 lutego 2010r. w W. na terenie magazynów (...) przy ul. (...) posiadał substancje psychotropowe grupy II P w postaci amfetaminy o wadze 0,81 grama netto i za to na podstawie art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. skazuje go i wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art.69§1i2 k.k. w zw. z art.70§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

III. Na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek dowodu rzeczowego opisanego w wykazie Drz 658/10 pod pozycją 1, poprzez zniszczenie;

IV. Na podstawie art.624§1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Sygn. akt IV K 153/10

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 lutego 2010 roku w W. przy ul. (...) przy (...) funkcjonariusze (...) prowadzili działania mające na celu między innymi kontrolę legalności pobytu. Podczas kontroli legalności pobytu w magazynach (...) przy ul. (...) w

W. zatrzymano obywatela (...) B. N. V.. W wyniku przeszukania obywatela (...) B. N. V. ujawniono w jego portfelu trzy tabletki koloru różowego z logo M., umieszczone w woreczku foliowym z zapięciem strunowym, o łącznej wadze netto 0,81 g. Ujawnione tabletki zawierają w swoim składzie m.in. amfetaminę w postaci soli, wymienioną w wykazie substancji psychotropowych grupy II-P, stanowiącym załącznik do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następującego materiału dowodowego: wyjaśnień oskarżonego B. N. V. (k. 25), zeznań świadka G. S. (k. 14), protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu przeszukania osoby (k. 3-7), protokołu użycia testera narkotykowego (k. 8), protokołu oględzin rzeczy (k. 9-12), opinii z zakresu badań fizykochemicznych (k. 18-19), kserokopii paszportu oskarżonego (k. 31), postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 25.02.2010r. (k. 33), nakazu przyjęcia (k. 34), koperty wraz z dowodem rzeczowym (k. 35), wykazu dowodów rzeczowych (k. 43), informacji z K. (k. 68), aktualnej informacji z K. (k. 242).

Oskarżony B. N. V. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż w dniu swoich urodzin, tj. 23 listopada 2009 roku ok. godz. 21.00 wraz z przyjaciółką D. udał się do lokalu (...), znajdującego się w podziemiach na skrzyżowaniu ulic (...) w W.. Wskazał, iż w lokalu pili alkohol aby świętować jego urodziny. Około godz. 23.00 zbliżył się do nich mężczyzna narodowości (...) i zapytał ich czy chcą się zabawić. Oskarżony wskazał, iż mężczyzna ten nazywał się T. i był znajomym D.. Oskarżony w sposób szczegółowy opisał owego mężczyznę i wskazał, że jest w stanie go rozpoznać. Podał, iż T. rozmawiając z D. dał jej cztery tabletki, z których D. zażyła jedną, a trzy pozostałe wsunęła mu do portfela, nie informując go o tym. Oskarżony wskazał, iż nie zwracał uwagi na te tabletki, nosił je cały czas przy sobie, wiedząc, że są to narkotyki, ale o nich zapomniał. Podał, iż nie jest narkomanem ani dilerem, a T. widział pierwszy raz w życiu i od tamtej pory już go nie widział.

Wobec okoliczności, iż do chwili obecnej miejsce pobytu oskarżonego na terenie Polski nie zostało ustalone, a także uznając w oparciu o zebrany materiał dowodowy, jego obecność na rozprawie nie jest obowiązkowa w świetle znowelizowanych przepisów k.p.k.- sąd na podstawie art. 374 § 1 k.p.k. przeprowadził rozprawę sądową pod nieobecność oskarżonego oraz ujawnił uprzednio złożone przez niego wyjaśnienia.

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego B. N. V. złożone w toku postępowania przygotowawczego sąd uznał w całości za wiarygodne. B. N. V. przesłuchany w charakterze podejrzanego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie kwestionował swojej winy i wskazał, iż był świadomy tego, że posiada przy sobie narkotyki, opisując szczegółowo okoliczności w jakich je nabył. Złożone przez oskarżonego wyjaśnienia są w ocenie sądu logiczne oraz przekonujące tym bardziej, że znajdują one częściowe potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy, a zwłaszcza w treści zeznań świadka G. S. (funkcjonariusza Straży Granicznej).

Za w pełni wiarygodne sąd ocenił zeznania świadka G. S. (k. 14), który ze sprawą zetknął się jako funkcjonariusz (...) w czasie wykonywanych obowiązków służbowych. Zeznania złożone przez świadka są w ocenie sądu obiektywnym przedstawieniem wiedzy jaka posiadał na temat okoliczności przedmiotowej sprawy. Należy stwierdzić, iż ww. świadek, jako osoba obca dla oskarżonego, nie miał powodu, aby bezpodstawnie go obciążać, co więcej jego twierdzenia znajdują potwierdzenia w wyjaśnieniach samego oskarżonego. Okoliczności przez niego wskazane znajdują potwierdzenie w treści sporządzonej dokumentacji procesowej związanej z podjętymi w stosunku do oskarżonego czynnościami, w tym treścią protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu przeszukania osoby (k. 3-7) i dowodach rzeczowych (k. 35). Zeznania świadka jako wartościowy materiał dowodowy, stanowiły podstawę ustaleń faktycznych jakie sąd poczynił w realiach przedmiotowej sprawy.

Za nie budzącą wątpliwości uznać należy również treść opinii wydanej przez Laboratorium Kryminalistyczne Straży Granicznej na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań chemicznych, z której wynika że zabezpieczone u B. N. V. w dniu 23.02.2010 r. tabletki koloru różowego z logo M., o łącznej wadze netto 0,81 g, zawierają w swoim składzie amfetaminę w postaci soli, wymienioną w wykazie substancji psychoaktywnych grupy II-P stanowiącym załącznik do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (k. 18-19).

Odnosnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności dowodów w postaci: protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu przeszukania osoby (k. 3-7), protokołu użycia testera narkotykowego (k. 8), protokołu oględzin rzeczy (k. 9-12), kserokopii paszportu oskarżonego (k. 31), koperty wraz z dowodem rzeczowym (k. 35), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W świetle zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego po dokonaniu jego oceny w oparciu o kryteria wskazane w art. 7 k.p.k., Sąd uznał, iż wina oskarżonego B. N. V. odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości.

Oskarżony B. N. V. w dniu 23 lutego 2010r. w W. na terenie magazynów (...) przy ul. (...) posiadał substancje psychotropowe grupy II P w postaci amfetaminy, o wadze 0,81 grama netto. Tym samym swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r.

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii odpowiedzialności karnej podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe.

Stosownie do treści w/w ustawy środkiem odurzającym jest każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy. Natomiast substancją psychotropową jest każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie substancji psychotropowych stanowiącym załącznik nr 2 do tej ustawy.

W orzecznictwie wskazuje się, iż na podstawie art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) karalny jest każdy wypadek posiadania środka odurzającego lub substancji psychotropowej „wbrew przepisom ustawy”, a więc w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia ich innej osobie, jak i w celu samodzielnego zażycia – czy to za jakiś czas czy niezwłocznie, jeżeli sprawca posiada środek odurzający lub substancję psychotropową w ilości pozwalającej na co najmniej jednorazowe użycie, w dawce dla nich charakterystycznej, zdolnej wywołać u człowieka inny niż medyczny skutek. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009 r., I KZP 22/09). Tym samym sprawstwo w myśl art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii polega na niezgodnym z tą ustawą posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych. Przy tym wskazać należy, iż pojęcie posiadania jest szerokim pojęciem i oznacza każde, choćby nawet krótkotrwałe, faktyczne władztwo nad rzeczą.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii albowiem jak wynika z treści opinii wydanej na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań chemicznych, zabezpieczone u B. N. V. tabletki koloru różowego z logo M. o łącznej wadze netto 0,81 g, zawierają w swoim składzie m.in. amfetaminę w postaci soli, wymienioną w załączniku nr 2 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zawierającym wykaz substancji psychoaktywnych grupy II-P. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, uznanego przez sąd za wiarygodny, nie budzi zatem żadnych wątpliwości fakt posiadania przez oskarżonego B. N. V. takich środków. Bezspornym jest także, że oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z rodzaju posiadanych przez siebie środków, a nadto okoliczności, że ich posiadanie jest zgodnie z polskim prawem zabronione, a tym samym liczył się z możliwością popełnienia przestępstwa i godził się na to.

Przy wymiarze kary jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował znaczną społeczną szkodliwość popełnionego przestępstwa, albowiem posiadanie substancji zabronionych godzi w podstawowe dobra jakimi są zdrowie i życie ludzkie. Zważyć należy, iż przedmiotem ochrony art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest zdrowie publiczne oraz zabezpieczenie społeczeństwa przed swobodnym, niekontrolowanym, nielegalnym posiadaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych (zob. Łucarz Katarzyna, Muszyńska Anna. Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. Oficyna, 2008).

Natomiast jako okoliczność łagodzącą sąd potraktował dotychczasową niekaralność oskarżonego (k. 68), incydentalny charakter zdarzenia, a także przyznanie się oskarżonego do winy i wyrażony żal za swoje postępowanie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu B. N. V. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, uznając za adekwatną zarówno do stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, a także wystarczająca dla realizacji celów wychowawczych i poprawczych, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Powyższa kara w ocenie sądu wpłynie pozytywnie na zachowanie oskarżonego uświadamiając mu niewłaściwość dotychczasowego postępowania i co za tym idzie spełni swą rolę wychowawczą.

Jednocześnie sąd rozważył czy całokształt zebranych w toku sprawy okoliczności musi skutkować orzeczeniem wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności czy też wystarczającym będzie jej orzeczenie z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zdaniem sądu właściwości i warunki osobiste oskarżonego uzasadniają domniemanie, że pomimo niewykonywania kary, będzie przestrzegał w przyszłości porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Sąd uznał, iż B. N. V. nie jest osobą na tyle zdemoralizowaną, w stosunku do której tylko orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności gwarantowałoby jego skuteczną resocjalizację i zapobieżenie powrotowi do przestępstwa. Uwzględniając dotychczasową niekaralność oskarżonego sąd kierował się tym aby orzeczona kara, oddziaływała na oskarżonego nie tyle poprzez jej surowość i dolegliwość realizując głównie w stosunku do niego cele zapobiegawcze, a raczej wskazywała na nieuchronność sankcji, nieopłacalność popełniania przestępstw i ugruntowała w nim poczucie szacunku i respektu dla obowiązywania ogólnie przyjętych norm i wartości chronionych przez porządek prawny. Sąd uznał, iż wyznaczony oskarżonemu 2 letni okres warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności, będzie wystarczającym czasem dla sprawdzenia trafności przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej w stosunku do oskarżonego.

Stosownie do dyspozycji art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł o przepadku, poprzez zniszczenie, dowodu rzeczowego opisanego w wykazie Drz 658/10 pod pozycją 1 w postaci zatrzymanych u oskarżonego trzech tabletek koloru różowego z napisem M., zawierających substancję psychotropową w postaci amfetaminy, jako przedmiotów pochodzących z przestępstwa.

O kosztach sądowych sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. uznając, iż okoliczność wieloletniej nieobecności oskarżonego na terenie Polski, czyni zasadnym twierdzenie, iż wykonalność zasądzonych od oskarżonego ewentualnych kosztów byłaby nieskuteczna.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.